

כאמור, היה זה ביום קיץ חם, אבל על החרמון לא היה כל-כך חם ומה גם בלילה ובלבוש שהיה לנו, אבל... כל שאפשר לעשות במרקם כאלה זה רק לרעוד ואת זאת אמנים עשינו. וכשಗם "تروפה" זו לא הועילה — גלשו מעל גבי הבהמות והתחלנו פושעים ומטפסים במעלה ההר בכל המרצ' והרצון לחמס את עצמותינו הקפואות. המרגש נעשה קצר יותר טוב אבל גם הקור נעשה יותר "טוב" ככל שהגבינו לעלות.

עוד אנו מטפסים ועולים, והנה נגלה לנו להפתעתנו, כרך קטנה ובה שלוליות מים וצמחייה ירקרקת שהייתה מעין נאת מדבר בין הסלעים והאבנים שבסביב. כל זה היה בניגוד גמור לצמחייה הדלה דמוית קיפודים קופאים הפוזרים פה ושם ברחבי ההר שגם הוא נראה קופא וכאי לו חסר חיים.

הנחנו לבהמות לרגע ב"אחו", פשוט הפקרנו אותם, וצחלנו אל בין נקיי הסלעים מצטופפים ומתרכבים ב- עבאה (למי שהיא) ומחכים לבוקר הגואל. עד הפעם נותרו עוד כמה מאות מטרים ואוֹתָם גמאנו באור היום. עם הזריחה כבר היינו בראש ההר וצפינו במראה הנפלא.

ואמנס היה הוא נפל א' וכן תחושת הגובה העצום, ממש שלח ידך וגע בשמיים. ולרגלייך, משטח שלג גדול ועמוק אשר עלולם איינו נמס עד גמירה אלא מחדש "געווריון" מדי חרוף בשלג החדש הנופל ונערם על זה של אשתקד. המשטח כולם הופך לקרחון ענק וرك ביום כשהמש מוחמת, מתרככת השכבה העליונה וחוזרת להיות שלג לבן ורך אשר כאילו אך זה ירד ממשמים ארצה.

הייו ערבים באים עם פרדותיהם, חוצבים בקרחון גושי